

Похапна, пуши, отпочина и скочи отново. Наблизу имаше високо, право дърво. Той спрѣ подъ него, огледа го и реши да го изкастри съвсемъ, като остави само на върха зелена китка, за да расте право и нависоко.

Качи се и се залови да кастри дървото. Оставаше му само последниятъ клонъ предъ върха. Стъпи на по-доленъ чепъ, замахна и самъ не разбра какво стана. Бравата отскочи отъ ръцетѣ му, блесна и се изгуби, а Грозю, догде се опомни, сѣти се закаченъ на пояса си върху по-долния отсѣченъ клонъ, съ повесени надолу ръце и крака. Той смогна само да улови двата края на пояса си и да ги притисне. Погледна надолу и съ ужасъ забеляза, че бравата бѣше паднала точно подъ него, побита въ калната прѣстъ, съ острието нагоре. Нещастникътъ остана така нѣколко мига вцепененъ. Не смѣеше да помръдне, да не би да се откачи поясътъ или да се отцепи клонътъ. И нададе викъ за помощъ. Извика единъ, два, три пѣти. Отвърна му само ехото на гората. Услуша се и нададе още по-грозенъ викъ. И стори му се, като че ли нѣкой се обади. А въ следния мигъ видѣ, че наистина нѣкой излѣзе изъ гората и се затича къмъ него, презъ здрача. И този човѣкъ бѣше самъ Кръстанъ, съседътъ му на нивата.

— Грозю, стой така! Не мърдай! Чакай! Ида!

Той измъкна и хвърли на страна бравата, грабна едното отъ отсѣченитѣ дървета, подпрѣ го съ чатала на стѣблото, после изправи и другото до него. Грозю стъпи на тѣхъ, извърна се полека и се улови за клона.

Следъ минута бѣше долу — треперещъ и бледенъ като смрътникъ. И двамата мжже мълчаха, изправени единъ срещу други. Грозю гледаше въ земята, а Кръстанъ бѣше отклонилъ настрана очи, стѣснено. Накрай Грозю вдигна глава и посегна къмъ ръката на Кръстана.

— Бай Кръстане, дай да ти цѣлуна ръка, дето ме спаси и — прости ми!